

Thôi Chiều Đã Chiều Thu Lá Vàng Bay Ngập Phố

Thôi! Chiều cũng đã chiều! Hoàng hôn vàng như lá. Lá mùa Thu cũng lạ, sao nhuộm màu hoàng hôn?

Tôi nói đó, yêu thương! Gọi em là sao nhỉ? Mối tình-hai-Thế-Kỷ...hay nỗi niềm chiều nay?

Lá vàng gió bay bay...Áo dài em...Tổ Quốc - một chữ S năm dọc suốt thân thể Núi Sông!

Tôi nói như với lòng với một người xa lắm yêu Nước Non thật đậm mà mình chẳng ra gì...

Tại sao tôi bỏ đi khi Nước Nhà Thống Nhất? Nằm duỗi chân vẫn chặt, bạn tù bảo: "nhích ra!".

Tôi như bé lên ba...bảo sao thì làm vậy. Đêm ngàn sao tôi thấy ngàn ngàn vì sao rơi...

Chiều tôi gọi chiều ơi...thế mà rồi bạc tóc! Độc Lập - Tự Do - Ấm No - Hạnh Phúc, câu "khẩu hiệu" trên tường!

Trưa tôi đếm hạt cơm, ăn từng đũa gắp chậm...Liếm hột muối thay mắm...ngó ra rừng K' Loon!

Một người Thương gửi con, cầm cây gậy chống núi, người Thương đi đầu cúi...Tôi cũng đã cúi đầu!

Chiều nay thấy cái màu...màu chiều như màu khói...màu chiều như màu sỏi ngập lá vàng Thu nao...

Hỏi sao tôi không đau cái đau em vừa té? Sao tôi không ứa lệ...khi nước mắt em kìa!

Đất Nước mình ngăn chia hai mươi năm dài mấy? Bây giờ năm bốn bảy, Đất Nước buồn hay vui?

Phong tỏa phong tỏa hoài! Phong tỏa phong tỏa mãi! Thư có đi không lại, yêu thương là hoang vu?

Thôi! Chiều đã chiều Thu...lá vàng bay ngập phố...Yêu Thương nào cũng lỡ! Nước Non ơi ngàn năm...

Trần Vấn Lệ